

Casa sau omul? Despre iubirea care nu cere nimic la schimb

A fost odată o carte despre un tânăr sărac care și-a pus ochii pe averea unui om înstărit. Omul avea o fată, iar dacă era frumoasă sau urâtă nu mai conta. Tânărul iubea de fapt altă fată, dar, ca să pună mâna pe avere, s-a prefăcut îndrăgostit de fiica bogatului, a păcălit-o și s-a căsătorit cu ea. Iubirea lui rămăsese în altă parte. Înșelăciunea a ținut puțin, pentru că adevărul a ieșit imediat la iveală.

Povestea arată cât de urâtă este dorința de a avea bunurile cuiva fără să-l iubești pe omul însuși. Predica din care pornim ridică o întrebare incomodă: nu cumva facem și noi la fel?

Să luăm lucrurile de la început. Mulți dintre noi am pornit, măcar la început, cu o convingere simplă: trebuie să scăpăm de iad și să ajungem în rai. Acesta era scopul principal. Dar autorul spune că scopul lui Dumnezeu este altul: o nuntă pentru Fiul Său, iar pentru o nuntă e nevoie de o mireasă. Noi dorim locuința, cerul, străzile de aur, dar mirele pare mai puțin important.

Iar ce oferă acea locuință nu e puțin. Nu mai este suferință, nici lacrimi, nici durere, nici moarte. Sunt străzi de aur și porți de mărgăritar. Ce ar mai putea să-și dorească un om? Răspunsul predicii este neașteptat: ar putea să nu-și dorească nimic din toate acestea, dacă în inimă are o altă iubită. Poate vrea să ajungă acolo, dar fără să-l iubească pe cel care este mirele.

De aceea autorul întreabă: de ce trebuie să-L iubim pe Isus? Pentru că a murit pentru noi, da, fără îndoială. Dar și pentru că El este frumos. Așa cum iubim o fată pentru că este frumoasă, așa trebuie iubit și El.

O iubire adevărată înseamnă, după dicționarul invocat în predică, afecțiune și admirație mare față de persoana iubită; te simți atras de ea. Cine iubește mai mult orice altceva decât pe Isus, spune predica, nu este vrednic să fie mireasa Lui. Iar frica de iad, deși e o dorință bună, nu ajunge. Autorul povestește că a întâlnit mulți oameni care i-au spus că au venit la Hristos de frica iadului și că n-au auzit pe nimeni venind din alt motiv. Dumnezeu însă vrea să-și căsătorească Fiul.

De aici decurge rolul fiecăruia. Mirele este Fiul, iar noi suntem cei care ne pregătim. Autorul explică aceasta prin analogia căsătoriei: soția nu vine dintr-un alt imperiu, ca doi împărați care se întâlnesc la egalitate. Mireasa este scoasă din goliciune și murdărie, spălată, curățată, legată prin jurământ și apoi îmbrăcată. Mirele n-a greșit; noi am greșit. De aceea locul nostru este al celui care învață supunerea, nu al celui care ia locul mirelui. Autorul spune că supunerea trebuie să vină din dragoste, nu din obligație: altfel înăuntru rămâne amărăciunea și numai afară se vede supunerea. Nimeni nu poate fi cu adevărat supus unui stăpân pe care nu-l iubește.

Predica dă și un exemplu cât se poate de concret. Autorul povestește că a văzut pe o carte fotografia unei femei în vârstă, o misionară în China, cu o Biblie în mână și un inel pe deget.

Atunci i-a venit o întrebare: dacă Isus ar ține Biblia în mână, am vedea un inel pe mâna Lui? Dacă nu-L vedem așa, de ce să-L imităm altfel? De unde vine inelul, de la Tatăl sau din lume? Exemplul arată cum putem ajunge în poziția greșită: spunem că-L iubim, dar nu așa cum este El.

Pericolul e un alt Isus, unul permisiv, care ne lasă pe calea largă. Autorul spune că atunci când auzim „la voi nu e nici asta, nici aia”, trebuie să ne amintim că nici Isus n-a fost așa.

De aici, concluzia predicii: iubirea adevărată nu începe de la ce primești. Gândiți-vă la doi tineri îndrăgostiți: nu mai știu nimic din jurul lor, știu doar că la cinci trebuie să se întâlnească, să vorbească, să-și facă planuri. Tot așa ar trebui să fim și noi față de Isus. Să ne dorim să trăim cu El, și atunci va veni și locuința. Nu invers: să ne dorim casa, dar să nu-L dorim pe Cel care ne-o dă. Nu e vorba de a iubi darurile, ci de a iubi persoana, pentru ce este și să vrem să fim ca El.

Predica leagă acest îndemn de ideea că viața nu se oprește la lumea de acum și că scopul lui Dumnezeu include viața veșnică în Împărăția Lui dreaptă și curată. Dar miezul rămâne același: întrebarea nu este ce vom primi, ci pe cine iubim.